

[Himmelstrup.]

Forslagets første Behandling, en meget vidtstrakt Bemyndigelse og i Virkeligheden uden nævneværdig Rettesnor og Retningslinier for, hvorledes Loven skal administreres, saaledes som den dog fandtes i den tidligere Lov. Den højtærede Handelsminister har altsaa nu Adgang til at vise sin Tro af sine Gerninger, og jeg vil oprigtigt haabe, at det, naar vi engang skal bedømme disse Gerninger, altsaa i Løbet af den kommende Rigsdagssamling, maa vise sig, at Loven er administreret paa en saadan Maade, at man under de givne Forhold fra alle Sider maa være tilfreds med den. Det er Grunden til, at vi blandt de Ændringsforslag, der er stillet, med særlig Glæde fæster os ved Ændringsforslaget til § 17, hvorved Lovens Gyldighedsperiode begrænses til Marts 1941 i Stedet for til Udgangen af Aaret 1941; jeg ønsker at fremhæve, at under tilbørlig Hensyntagen til Omstændighederne vil vor Stilling til Lovforslaget dog ogsaa i Fremtiden naturligvis være afhængig af den Administration, som den højtærede Handelsminister vil anlægge.

Der blev ved Sagens første Behandling gjort en Bemærkning om nogle Bestemmelser i Lovforslagets § 12, som jeg desværre ikke tror vi har haft Lejlighed til at tale om i Udvalget. Det drejer sig om den Tavshedspligt, eller den Hemmeligholdelsespligt, der paalægges en hel Række af de Faktorer, som skal være med i Administrationen af denne Lov; det drejer sig altsaa om de til Administrationen knyttede Tjenestemænd, Medhjælpere, tilkaldte sagskyndige, Repræsentanter for Erhvervsorganisationerne og Medlemmerne af de Nævn og Raad, som omhandles i Lovforslagets §§ 9, 10 og 11. Jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Hartel, der ved Sagens første Behandling omtalte, at Bestemmelserne om denne Tavshedspligt var yderligere skærpet i Forhold til den tidligere Lov. Jeg ser ogsaa, at Spørgsmaalet er draget frem i den Skrivelse, der er fremsendt til Udvalget af Grossist-Sammenslutningen af 1930; man har draget den Slutning af Bestemmelsen i § 12, at den Tavshedspligt, der her under Henvisning til Straffelovens §§ 152 og 263 paalægges disse Dele af Administrationen, er absolut, og i Grossist-Sammenslutningens Skrivelse drager man den Slutning, at det Samarbejde mellem Regeringen og Erhvervsorganisationerne, som der fra forskellige Side er kaldt paa, gennem denne Tavshedspligts Tilstedeværelse maa blive i væsentlig Grad begrænset. Det forekommer mig imidlertid, at naar man læser § 12 igennem,

maa man lægge afgørende Vægt paa, at denne Tavshedspligt dog kun paahviler de paagældende „over for alle uvedkommende“, og derfor kan det ikke være saadan, at de, som er med i denne Administration, væsentlig Erhvervenes Repræsentanter, ved Bestemmelsen i § 12 er forhindret i at raadføre sig med deres Organisationer. Det vilde jo være helt urimeligt, om dette var Tilfældet.

Jeg tror ikke, vi i Udvalget har haft Lejlighed til at drøfte dette Spørgsmaal, men jeg ser i den Omstændighed, at der i § 12 er indført dette, at Forpligtelsen til ikke at omtale det, man bliver gjort bekendt med under Udøvelsen af disse Hverv, kun gælder over for alle uvedkommende, en rimelig Begrænsning — ens erhvervsmæssigt meget nære paarørende kan jo ikke i denne Forbindelse kaldes uvedkommende. Jeg betragter det derfor som en Selvfølge, at de Repræsentanter fra Erhvervene, som kommer ind i disse Udvalg, har Ret til at raadføre sig med deres Kolleger inden for de paagældende Brancher om de Spørgsmaal, som maatte komme frem.

Rager: Den Maade, hvorpaa Udvalgets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Prieme, saavel fra Formens som fra Indholdets Side røgtede sit Ordførerhverv, gør Opgaven meget let for mig, idet jeg fuldt ud føler mig dækket af de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte. Jeg ønsker blot at pege paa, at der ved Lovforslagets første Behandling blev fremsat forskellige Udtalelser af forskellige Ordførere her i Salen, som senere blev gjort til Genstand for Behandling i Udvalget, jeg tror, man maa sige en ret grundig Behandling, og Udvalget mødte megen Forstaaelse hos den højtærede Handelsminister. Det har medført, at der er fremkommet tre Ændringsforslag, som ikke er af formel Art — det er kun det ene af de fire Ændringsforslag —, nemlig Ændringsforslagene Nr. 1, 3 og 4, og jeg tror, det er heldigt, at disse Ændringer er foreslaaet. Jeg mener, vi har Lov til at pege paa, at Indførelsen af disse Ændringer viser en gavnlig Indflydelse fra Rigsdagens Side, naar det gælder om at gennemføre et Lovgivningsarbejde.

Det var ogsaa med stor Interesse, jeg i Udvalget hørte Ministerens Udtalelser om den Maade — som allerede skildret af det ærede Medlem Hr. Prieme —, hvorpaa den højtærede Minister ønskede at samarbejde med Erhvervenes Folk. Jeg forstaaer jo, at den højtærede Minister vil have et Udvalg af meget begrænset Størrelse, den